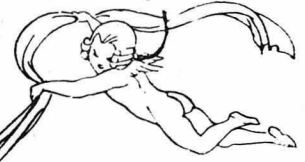
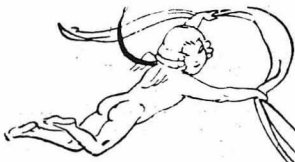

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Άρκετα βασανίστηκες φτωχέ μου Λιάνα, άρκετά ύπόφερως κονά! μου. Πρέπει να σου δείξω κ' εγώ την καλοσύνη μου. Λιάνα είσαι έρωτευμένη με τον Ζάκ Μονέλ, τον άγαπάς, πολύ, δεν είν' έτσι... Θεέ μου! μὴν κλάις Λιάνα, μὴν κάνης έτσι, άφησέ με να τελειώσω, άγάπη μου. ή στιγμή; αυτές είνε πολύτιμες... Άκουσε καλή μου Λιάνα. Άγαπάς τον Ζάκ Μονέλ; Πρό; χάριν τον ύπέφερα πολλά. Τόν άγαπάς και τον άγαπάς, όπως φαίνεται, πολύ. Δεν θέλω λοιπόν να πεθάνω χωρίς να φροντίσω για την εύτυχίαν σου...

Δεν μορούσα να κρατηθώ πειά. 'Η συγχίνισί μου ήταν άβάσταχη, μ' έβριγε... 'Η καρδιά μου χτυπούσε - χτυπούσε χοργά - χοργά!... Τά μάτια μου είχαν βροχώσει .. Πνιγύμονή! Κ' Ξεσφαιρα, μ' έδλες μου τις προσπάθειες, Ξεσπασα σ' ένα δυνατό κ' άσυγκράτητο κλάμα, σε λυγμούς που με συγχλόδιζαν όλόσωμη.

— 'Ω! 'Ερνέστε... 'Ερνέστε... πόσο είσαι καλός!... Συγχώρησέ με, άγαπημένε μου, συγχώρησέ με για ό, τι σούκανα, δέν την άξιζω τόσο καλοσύνη, βρισε με καλύτερα, καταόσου με, σύγτριμέ με, άφάνισέ με!...

Τό κλάμα μουκοβε τή φωνή, δέν ήξερα τι έλεγα, περμένι πάνω στα κλιννοκεπάματα τόου... 'Έξαφρα έννοιωσα τ' άσαρκο χρού χέρι του να μου χαιδεύη τά μαλλιά. 'Η φωνή του άκούστηκε σιμά στ' αὐτί μου, πύο συγχινυμένη, πύο βαθειά, πύο ύπόκοψη:

— Πάγε!... Πάγε να κλάις... Λιάνα, σέ παρακαλώ... Δεν θέλω να κλάις. Μή με συγχίνης... Μή με σπαράξεις την τελευταία αυτή στιγμή της ζωής μου. Μιά τέτοια συγχίνισι μπορεί να με θανατώση. Και δέν θέλω να πεθάνω, Λιάνα... Δεν θέλω να πεθάνω πριν πραγματοποιήσω αυτό πύο σκοπού, τον τελευταίο μου πόθο...

— 'Οχι 'Ερνέστε... Μήν επιμένης. Δεν είμαι άξια της καλοσύνης σου. Σ' έπρόδοσα φτωχέ μου 'Ερνέστε, σέ πύκαρα, σέ σκότωσα!... Ναι, έγω είμαι ή υτία όλων, τό ξέρω, τό καταλαβαίνω και θέλω να τιμωρηθώ, άξίζω να τιμωρηθώ. Καλύτερα να με καταραστής 'Ερνέστε... Καλύτερα να με περιφρονήσης... Δώσε με από κοντά σου, δέν άξίζω τό χάδια σου...

— Λιάνα, σεβάσου την τελευταία θέληση ενός έτοιμοθανάτου. Άκουσε με... Σέ παρακαλώ, σέ ικετεύω. Είμαι ό σύγγός σου, σέ λίγες ώρες θάμαι νεκρός. Θέλω να μ' άκούσης. Άκούς Λιάνα... τό θέλω...

— Ναι, φίλε μου, θά σ' άκούσω, θ' άκούσω ό, τι μου πής, γονάτιστή μπροστά σου. Μόνον μὴ μιλάς για μένα. Μήν ενδιαφέρεσαι για μένα. Μή μου μιλάς για τό μέλλον. Σου μιλώ ειλικρινώς. 'Ερνέστε, τη στιγμή αυτή. Δεν τό σκέπτομαι τό μέλλον. Μετάνοιωσα για την πράξι μου, ναι, ναι, 'Ερνέστε, μετάνοιωσα 'ειλικρινώς; κ' έχω πάρε πειά την άπόφασί μου... Θά τιμωρήσω έγώ ή ίδια τον έαντό μου για ό, τι σούκανα. Σου τό όρκίζομαι!

— 'Ο 'Ερνέστο; τινάχες άπότόμος; άκούγοντας; τά τελευταία μου λόγια και μου ελεπε με φωνή άδιστηρη!

— Δεν θά τό κάνεις αυτό; Μ' άκούς; Λιάνα; Σου τό άπαγορεύω. Άν θές να σέ συγχωρήσω, άν θές να πεθάνω ήσυχος, άν θές να κατέβω ήσυχος στον τάφο, άκούσε με, σεβάσου τις θέλησεις μου, μὴ λές όχι... Δεν μύο άπαντής; Θεές λοιπόν να με πιχρήνης στις στερνές; μου αυτές στιγμές; Πειθαίνω Λιάνα, τό ξέρεις καλά, πλάι μου ό θάνατος. Νοιώθω την παγωμένη πνοή του. 'Η ώρα φεύγει γρήγορα... Άκούσε με... άκούσε με...

Πήρα τά παγωμένα, λιγνά του χέρια, μέσα στα δικά μου, γονάτισα πλάι στο κρεβάτι του και τό ελεπα με γλυκειά φωνή:

— Μή ταράξεις, φίλε μου, σ' άκούω, πές μου τι θεές από μένα... Ναι, θά σ' άκούσω...

— Θά κάμης ό, τι κ' άν σου ζητήσω, Λιάνα;

— Ναι, είμαι άποφασισμένη να σεβασθώ τις θέλησεις σου, πέ μου τι ζητάς, μίλα μου έλεύθερα...

— Άγαπάς τον Ζάκ...

— Ξεκινω τό κεφάλι, χωρίς να πώ ναι ή όχι.

— Τόν άγαπάς Λιάνα. Μή θεές να γελάσης τον έαντό σου. Άκούσε λοιπόν. Θέλω αυτή τη στιγμή, άμέσως; να τον είδοποιήσης νάρθη έδώ... 'Ερνέστε!...

- Μου άρνεύσαι;
- 'Οχι αυτό. 'Ερνέστε, όχι αυτό, έλεος, Αιηήσου με!...
- Πέμοι, μού άρνεύσαι;
- 'Ερνέστε, άγαπημένε μου, αυτό είναι άνώτερο άπ' τίς δυνάμεις μου, μὴ επιμένης.
- Τό θέλω... Θέλω να τον δω, να τοῦ μιλήσω. Μή χάνεις καίρο. 'Η στιγμές είνε πολύτιμες. Τρέξε... Είδοποιήσέ τον. Τό θέλω...
- 'Ερνέστε. θεές να πεθάνω από ντροπή;
- Μή λές τέτοια λόγια. Κάμε δτι σου ζήτη. Σέ έξορκίζω σπεισε. βιάσου, ή δυνάμεις μου φεύγουν...
- Συγχρίνος; μ' άπόθησε έλαφρά πρό; την πόρτα:
- Τρέξε!... Πειθαίνω!...

— Τρέφε Ξω, μήτρα στη κάμαρα που άναπαύονταν ή κόρησου, σοφιστήσκα στο κρεβάτι της και άρχισα να κλάω, να κλάω άκατάπαντα...

'Η κόρησου πετάχτηκε επάνω ταραγμένη. Μόλις μ' άντίκρισε μ' άρπάξε στην άγκαλιά της και μούπε:

- Άπέθανε; ..
- 'Οχι, της άπάντησα κλαίγοντας.
- Τότε;... Τι συμβαίνει, πέ μου...
- 'Ω, κάτι τρομερό, κάτι άφάνταστο. Κοντεύω να τρελλαθώ όρατικά. Συμβούλευσέ με τι να κάμω, σέ παρακαλώ, σόσε με...
- Τι τρέχει, Θεέ μου!...
- 'Ο 'Ερνέστος συνήλθε ξεσφαιρα για μιά στιγμή, έχει καταλάβει πός; θά πεθάνη, τό ξέρει καλά, μού μίλησε, μού μίλησε για τον έρωτά μου!...
- Σέ καταράσθη;
- 'Οχι... Κι' όμο; θά τό προτιμούσα αυτό.
- 'Οχι;
- Ναι, άντι να μού μιλήση όπως πάντα, άντι να με καταραστή για ό, τι τούκανα, μού τα συγχώρησε όλα, μού μίλησε γλυκά, με καλωσύνη, μ' έξορκισε να τά ξεχάσω όλα, να χαρώ τη ζωή μου, ν' άποζημιωθώ για τά βασάνια μου...
- 'Ονειρεύομαι!...

— Την ίδια έντύπωση είχα κ' έγώ, πός όλα αυτά συμβαίνουν στο δνειρό μου. Για μιά στιγμή μάλιστα νόμισα πός ό 'Ερνέστος παρεφρόνησε στις τελευταίες του στιγμές, μά είχα άδικο, ναι άδικο. 'Ο 'Ερνέστος βροσκόνταν τις στιγμές αυτές σ' άπόλυτη πνευματική διάνυση. Μά δέν σου τά είπα όλα.

— Σου είπε τίποτε άλλο άκόμη;

— Θεέ μου, τό πύο τρομερό, τό πύο άπίστευτο. Μου ζήτησε να είδοποιήσω τον Ζάκ νάρθη έδώ!

— Λιάνα!.. Τρελλάθηκες;...

— Καλύτερα να είχα τρελλαθώ. Κι' όμο; αυτή είνε ή άλληθεα. Ναι, ναι, μού τό ζήτησε ρητά και κατηγορηματικά. Μ' έξορκισε να κ' έχω γρήγορα, με ικετεύσε, 'Η μάλλον όχι σ'... Θά κατέρω έγώ, θά μω σ' ένα άνώκηγχο και θά τρέξω σάπι του. Σέ λίγα λεπτά θά είμαστε έδώ...

'Είμαι έμβρόντητη.

- Δεν μιλάς σοβαρά, της είπα.
- Μιλώ σοβαρότατα. Και να ή άπόδειξι. Φορώ την κάππα μου και φεύγω...
- Κόρησου!...
- Φτάνουν τά λόγια... Σώπα!... Πήγαγε κοντά στον 'Ερνέστο και περιμένε με. Σώπα σου είπα!...

Δέν πρόφτασα να την έμποδίσω. Είχε κατέβει γρήγορα-γρήγορα τις σκάλες, άνοιξε έξω κ' έφυγε μέσα στο σκοτάδι...

Ζαλισμένη, άσπασμένη, τσακισμένη κυριολεκτικώς, σοφιστήσκα σ' ένα καναπέ...

(Στό προσεχές τό τέλος)

